

KÚRIA

Bfv.II.613/2014/6.szám

A Kúria Budapesten, a 2014. év október 15. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az emberölés büntette és más bűncselekmények miatt folyamatban volt büntetőügyben a terhelt védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Fővárosi Törvényszék 31.B.1607/2010/60. számú, illetőleg a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 4.Bf.391/2012/26. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

I.

A Fővárosi Törvényszék a 2012. szeptember 26. napján tárgyaláson meghozott és kihirdetett 31.B.1607/2010/60. számú ítéletével a terheltet bűnösnek mondta ki erős felindulásban elkövetett emberölés büntetében [1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: korábbi Btk.) 167. §], lőfegyverrel és lőszerezettel visszaélés büntetében [korábbi Btk. 263/A. § (1) bekezdés a) pont] és kábítószerrel visszaélés büntetében [korábbi Btk. 282. § (1) bekezdés].

Ezért a terheltet 7 év börtönbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett továbbá az előzetes fogva tartás beszámításáról, a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költségről.

A kétirányú fellebbezések alapján másodfokon eljáró Fővárosi

Ítéltőtanács a 2013. július 11. napján tárgyaláson meghozott és kihirdetett 4.Bf.391/2012/26. számú ítéletével megváltoztatta az első fokú ítéletet:

- a felrótt élet elleni bűncselekményt emberölés büntettének [korábbi Btk. 166. § (1) bekezdés] minősítette,
 - a terhelt bűnösségét kifosztás büntettében [korábbi Btk. 322. § (1) bekezdés b) pont] is megállapította,
 - a halmazati büntetésként kiszabott szabadságvesztés- büntetést 12 évre súlyosította,
 - rendelkezett további bűnjelekről, helyesbítette az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét,
 - egyes bűnjeleket érintően különleges eljárásra utasította az elsőfokú bíróságot,
- egyebekben helybenhagyta az első fokú ítéletet.

A másodfokú ítélet elleni védelmi másodfellebbezések alapján harmadfokon eljáró Kúria a 2013. október 30. napján tanácsülésen meghozott Bhar.I.1219/2013/3. számú végzésével a másodfellebbezéseket elutasította, s megállapította, hogy a másodfokú ítélet 2013. október 13. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

II.

A bíróság jogerős ügydöntő határozata (alapítélet) ellen a terhelt védője nyújtott be felülvizsgálati indítványt a Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) és b) pontját megjelölve a bűnösség kifosztás büntettében megállapítása miatt, felmentés érdekében; az emberölés alapeseteként és a kábítószerrel visszaélés büntettként minősítése következtében törvénysértő büntetés miatt, erős felindulásban elkövetett emberölés büntettként és kábítószerrel visszaélés vétségeként [korábbi Btk. 282. § (1) bekezdés, (5) bekezdés] minősítés, valamint a büntetés enyhítése érdekében.

A terhelt védőjének indokai szerint

1. nem valósult meg a kifosztás, mert

- ha az ölési cselekmény elkövetője nem ezt követően nyomban, hanem órákkal később valósítja meg a dologelvételt, az lopás (2/1998. BJE, BH 1997.324., BH 1997.426.II.),
- hiányzott a jogtalan eltulajdonítási szándék és az aktív elkövetői magatartást feltételező „elvétel”, a kábítószer egyszerűen a helyszínen maradt, majd a terhelt a helyszínről két nappal később vitte át az edzőterembe,
- a terhelt a véletlenül hozzákerült idegen dolgot a kábítószer birtokába kerülését követő harmadik napon átadta a hatóságnak, s mivel még nyolc nap nem telt el, jogtalan elsajátítást (korábbi Btk. 325.) sem követett el,
- minderre tekintettel a terhelt bűncselekmény hiányában mentendő fel a kifosztás büntettének vádja alól,

2. nem az emberölés alapesete, hanem az erős felindulásban

elkövetett alakzata valósult meg, mert

- az ölési cselekmény nem vitatottan éplélektani alapon, az elkövetőn kívül álló okból kialakult indulat hevében rögtön megtörtént, ezen túl pedig

- a másodfokú bíróság hivatkozik a teljes részletességű terhelti előadásra (másodfokú ítélet 12. oldal 4. bekezdés), de egymagában a valósághoz hű visszaemlékezés nem zárja ki az erős felindulásban elkövetettséget (BJD 1061.); a másodfokú bíróság mégis logikai hibával rója a terhelt terhére, hogy a lövés leadásának módjára nem emlékezett (másodfokú ítélet 12. oldal utolsó bekezdésétől a 13. oldal 2. bekezdésével bezárólag), ami éppen a tudatszűkült állapotot támasztja alá,

- a másodfokú bíróság szerint a terhelt nem azonnal szemből lőtte le a sértettet, hanem csak akkor, mikor az tőle elfordult, neki háttal állt (másodfokú ítélet 12. oldal 5. bekezdés), de ez iratellenes és tényállásellenes megállapítás, és a másodfokú bíróság azt is rögzítette, hogy vita előzte meg az ölési cselekményt, ami az indulat hevében rögtön megtörtént (másodfokú ítélet 11. oldal 2. bekezdés), továbbá figyelmen kívül hagyta, hogy a sértett megfordulása és a lőfegyver elővétele, esetleges kibiztosítása azonos időigényű,

- a másodfokú bíróság szerint nem állapítható meg az erős felindultságot jellemző féktelenség, a hátulról, igen közelről tarkóra leadott lövés kétségesse teszi a tudatszűkült állapotot (másodfokú ítélet 12. oldal 7. bekezdés), ám szem elől tévesztette, hogy a terheltnek a 2,7x1,8 méteres és oldalfalain polcokkal beépített helyiségben fizikailag nem volt lehetősége távolabbról lőni és a felindultsága sem engedte a mérlegelést, hogy melyik testtájékra lőjön, továbbá egyetlen lövéssel (BH 2009.149.) vagy egyetlen baltacsapással (BH+ 2007.289.) végrehajtott emberölés is minősülhet erős felindulásban elkövetettként,

- a másodfokú bíróság szerint a lőfegyver lövés előtti kibiztosítása tudatos cselekvést feltételez (másodfokú ítélet 13. oldal 3-4. bekezdés), holott a terhelt fegyverismerete mellett számára a fegyverhasználat rutin, reflex,

- a másodfokú bíróság szerint bagatell, szokásos, hogy a sértett aktuálisan sem fizette ki a tartozását, fizikailag bántalmazta a terheltet és közvetlen hozzátartozóit becsmérelte (másodfokú ítélet 13. oldal utolsó bekezdés, 15. oldal 6. bekezdésétől 16. oldal utolsó előtti bekezdésével bezárólag), ezek ellentétes értelmezése a helytálló, figyelemmel a pszichológus szakértő véleményére is, amiből kitűnik, hogy a terhelt a konfliktusok kezelésében aktív, szenvedélyes és gyors szerepvállalású, a gyors reakció pedig könnyen lehet gyengébb adekvációs színvonalú, és nála frusztrációs helyzetből eredő feszültség esetén indulatos megnyilvánulás is előfordulhat; továbbá a másodfokú bíróság a pszichológus szakértő véleményéről csak annyit mond, hogy részben alátámasztani látszik a terhelt előadását (másodfokú ítélet 15. oldal 3. bekezdés), ugyanakkor a szakvélemény szerint a terhelt elmondásai

élményszerűnek értékelhetőek, nem merültek fel valóságtorzítási stratégiára utaló jellegzetességek, azaz a terhelt nem hazudott az eljárás során, ezzel viszont nem foglalkozott a másodfokú bíróság, - a másodfokú bíróság szerint a terhelt elkövetés utáni magatartása tudatos, megfontolt, ami ugyancsak a tudatszűkült állapot ellen szól (másodfokú ítélet 14. oldal egésze), de ennek nincs semmi köze az elkövetéskori állapotához, egyébként is az utólagos magatartása pánikszerű és át nem gondolt volt,

3. a kábítószerrel visszaélésnek nem a büntette, hanem a vétsége [korábbi Btk. 282. §-ának (1) és (5) bekezdés] valósult meg, mert - a sértetti kábítószer a terhelt birtokába véletlenül, a szándéka, akarata, sőt tudta nélkül került, csak harmadnap vitte át az edzőterembe és zárta az öltözőszekrényébe, a másodfokú bíróság részéről csupán fikció, vélekedés, hogy a terhelt azt nem akarta eljuttatni a hatóságokhoz (másodfokú ítélet 14. oldal utolsó bekezdés), a közegészség veszélyeztetettségének hiányában hiányzik a cselekmény társadalomra veszélyessége is [korábbi Btk. 10. § (2) bekezdés],

- a vétségként minősítés a nem vitatott kábítószer-fogyasztásban álló cselekvőséget jelenti,

4. kifosztásban a bűnösség törvénysértő megállapítása, továbbá az emberölés és a kábítószerrel visszaélés törvénysértő minősítése folytán törvénysértő büntetés került kiszabásra, a büntetés jelentős mértékű enyhítését indítványozta.

A Legfőbb Ügyészség a BF.831/2014. számú átiratában a terhelt védőjének felülvizsgálati indítványát nem találta alaposnak, s indítványt tett a támadott határozat tanácsülésen történő hatályában fenntartására.

A Legfőbb Ügyészség kifejtette:

- az emberölés büntetével a kifosztás halmazatban áll, ha az elkövető az ölési cselekményt követően nyomban elveszi a megölt sértettől az értékeket, függetlenül attól, hogy az elvétel időpontjában a sértett életben volt-e vagy már meghalt,

- a kábítószerrel visszaélés már akkor megvalósult, amikor azt a terhelt magához vette, a megszerzés egy mozzanatú magatartásával a kifosztás és a kábítószerrel visszaélés alakí halmazatot képez, mivel az utóbbi nem speciális az előbbihez képest,

- a másodfokú bíróság részletes jogi indokolása megfelel a 2/2013. BJE számú büntető jogegységi határozat követelményeinek.

III.

A terhelt védőjének felülvizsgálati indítványa nem alapos.

A) A Kúria eljárta harmadfokon, de nem ügydöntő határozatot hozott, így a Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) és b) pontja esetében a felülvizsgálat nem esik kizáró ok alá [Be. 416. § (4) bekezdés a) pont].

A Kúria a másodfellebbezéseket elutasító végzésében leszögezte: amennyiben a másodfokú bíróság az első fokú ítéletet megváltoztatva azért mond ki további bűnösséget, mert tévesen az elsőfokú bíróság által minősített egyik bűncselekménnyel anyagi halmazatban megvalósítottak tart - alaki halmazatként megvalósult bűncselekmény helyett - egy vád tárgyává tett olyan magatartást, amelyet már az elsőfokú bíróság elbírált, ez a másodfellebbezés lehetőségét nem nyitja meg (BH 2014.I.). Ezzel a Kúria jelen ügyben eljáró tanácsa is egyetért.

B) Felülvizsgálatban a felülbírálat a jogerős határozatban megállapított, s nem támadható tényálláshoz [Be. 423. § (1) bekezdés] kötött. Felülvizsgálati eljárásban bizonyításnak sincs helye [Be. 419. § (1) bekezdés, 388. § (2) bekezdés]. Tehát a jogkövetkeztetések helyessége kizárólag az irányadó tényállás alapulvételével vizsgálható.

1. A terhelt védője szerint nem valósult meg kifosztás.

A Be. 416. § (1) bekezdése a) pontjának 3. fordulata alapján helye van felülvizsgálatnak, ha a terhelt bűnösségének megállapítására a büntető anyagi jog szabályainak a megsértése miatt került sor.

Az - elsőfokú bíróság által megállapított, a másodfokú bíróság kiegészítéseivel és pontosításaival - irányadó tényállás egyértelműen tartalmazza, hogy a sértett műhelybeli lelövése után a terhelt a sértett odavitt kábítószerét először a műhely szekrényébe zárta, majd csak két nappal később vitte át egy sportegyesületi öltözőbe és zárta el az ottani szekrényében.

A korábbi Btk. 322. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján a kifosztás büntettét követi el, aki idegen dolgot jogtalan eltulajdonítás végett az általa más bűncselekmény elkövetése során alkalmazott erőszak avagy élet vagy testi épség elleni közvetlen fenyegetés hatása alatt álló személytől vesz el. A 2/1998. BJE számú büntető jogegységi határozat pedig kimondja, hogy a (korábbi) Btk. 322. §-a (1) bekezdésének b) pontja szerint minősülő kifosztás büntettét kell megállapítani, ha az elkövető nyomban a sértett megölése után veszi el annak értékeit.

Az erőszak (fenyegetés) hatása alá került személy ezen helyzeténél fogva már nem képes arra, hogy a vagyoni érdekei ellen irányuló magatartással szemben eredményesen védekezzen, illetőleg a passzív alany életének kioltására irányuló erőszak esetében az elkövető általában nem lehet bizonyos a biológiai halál beálltában, ami csak különös szakképzettséget igénylő és természettudományos szakismerettel rendelkező személy részéről ismerhető fel (2/1998. BJE számú büntető jogegységi határozat indokolása).

Más a helyzet, ha az erőszakban (fenyegetésében), illetőleg a dologelvételben megnyilvánuló magatartásfolyamat bármely okból megszakad, vagyis az ölési cselekmény elkövetője nem ezt követően nyomban valósítja meg a dologelvételt, hanem később meggy vissza a

helyszínre és a már elhalt sértett ingóságait veszi el: ilyen esetben nem a kifosztás, hanem a lopás megállapításának van helye (2/1998. BJE számú büntető jogegységi határozat, utalva a BH 1997.324. és a BH 1997.426. szám alatt közreadott jogesetekre).

Mindebből az következik, hogy a „nyomban” feltétel nem értelmezhető a szó legszorosabb értelmében, hanem úgy, hogy lényegében nem szakad meg az erőszakban (fenyegetésében), illetőleg a dologelvételben megnyilvánuló magatartásfolyamat.

A jelen ügyben a kérdéses magatartásfolyamat a helyszín elhagyásáig nem szakadt meg. Ezért a kifosztás büntette megvalósult, a terhelt bűnösségének megállapítására a büntető anyagi jog szabályainak sérelme nélkül került sor.

A Kúria tehát a kifosztás megállapításában osztja a másodfokú bíróság álláspontját.

A kifosztás és a később érintendő kábítószerrel visszaélés kapcsolatát illetően abban sem tér el a Kúria jogi értékelése a másodfokú bíróságétól, hogy - szemben a kétszeres értékelést és speciális viszonyt látva a halmazati viszonyt kizáró elsőfokú bírósággal (első fokú ítélet 8. oldal 5. bekezdés) - e két bűncselekmény egymással bűnhalmazatban [korábbi Btk. 12. § (1) bekezdés] áll.

A másodfokú bíróság a kábítószer megszerzését tekintve látszólagos alaki halmazatot, végül a kábítószer birtokban tartására figyelemmel mégis valóságos anyagi halmazatot állapított meg (másodfokú ítélet 10. oldal 3. bekezdés). A kábítószerrel visszaélés viszont a megszerzéssel befejezett (lásd később a kábítószerrel visszaélés örvén), ezért csakis az foghat helyt, hogy a kifosztás és a kábítószerrel visszaélés alaki halmazatban áll egymással.

2. A terhelt védője szerint nem az emberölés alapesete, hanem az erős felindulásban elkövetett alakzata valósult meg.

A Be. 416. § (1) bekezdése b) pontjának 1. fordulata alapján felülvizsgálatnak van helye, ha a bűncselekmény törvénysértő minősítése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki.

Ekként törvénysértő minősítés hiányában a büntetés törvényessége önmagában nem is vizsgálható, ha az indítvány azt kifejezetten a törvénysértő minősítésre vezeti vissza.

A Kúria előrebocsátja, hogy törvénysértő minősítés sem az emberölés, sem a később érintendő kábítószerrel visszaélés kapcsán nem történt.

Az irányadó tényállás tartalmazza:

- a terhelt a szülői ház műhelyében tartózkodott, amikor addigi barátja és az anyjának pénzéből kölcsönadott 5,9 millió forinttal felé adósa, ám adósságának megfizetését csak ígérető sértett telefonon felhívta, hogy felkeresi,
- az apjának személygépkocsiján érkező, beengedett sértett közölte, hogy a birtokában lévő kábítószer szeretné lemérni a terhelt festékmérlegén,
- a terhelt látta, hogy az elővett kábítószer nagyobb mennyiségű és rákérdezve megtudta, hogy az kb. 2-2,5 millió forintot ér, majd a sértett a kábítószer lemérésébe kezdett,
- a kölcsön mikori rendezésére is rákérdező, a sértett pénzének kábítószer vásárlására fordítását kifogásoló terhelt és a sértett között vita alakult ki,
- a vita során a sértett többször mellkason lökte a hátráló, de el nem eső terheltet, és amikor a terhelt arra hivatkozott, hogy a pénzt az anyjának oda kell adnia, kijelentette: mit szólna, ha a tartozását nem adná meg, egyszerűen csőbe húzta, „leszarja, és elássa a kurva anyjával együtt”, „leszarja, hogy a kiskurvájának nem tudja a vádlott befizetni a pénzt az autójára”,
- ezután a sértett visszafordult a festékmérleghez, amikor a terhelt a sértett megjegyzése, viselkedése miatt előkapta - eredetileg az asztalra kitett, a sértett bejelentkezése után, de még a megjelenése előtt hátul az övébe csúsztatott - lőfegyverét, és a neki háttal álló, a mérleg fölé hajló sértettet legfeljebb húsz centiméter távolságról, alulról kismértékben felfelé irányulóan tarkón lőtte,
- a sértett összeroskadt, térdelő helyzetben az asztalnak dőlt,
- a terhelt kirohant a műhelyből, sikertelenül megpróbált az utcáról a sértett használta személygépkocsival beállni az utcára, az időközben hazaérkező anyját távol tartotta a műhelytől, a szemközti építkezés munkásainak segítségével az udvarra betolta a sértett használta személygépkocsit, aztán azt egyedül betolta a műhelybe, a sértett holttestét a csomagtartóba tette, autómentőért telefonált, a személygépkocsi lökhárítójáról a vért letörölte, a műhelyt kitakarította, kvarchomokkal felszórta, a megérkező autómentővel a személygépkocsit egy parkolóba szállíttatta, onnan hazatért, majd a személygépkocsi kulcsait egy patakba, másnap pedig a lőfegyverét és a sértett mobiltelefonját egy folyóba dobta.

Az elsőfokú és a másodfokú bíróság - bár nem hivatkoztak rá, de nyilvánvalóan - a Legfelsőbb Bíróság 15. számú irányelve alapján vizsgálódtak abban a kérdésben, hogy a nem vitatottan elkövetett emberölés miként minősül: az elsőfokú bíróság és az indítvány szerint enyhébben büntetendő ún. privilegizált esetként (korábbi Btk. 167. §), míg a másodfokú bíróság szerint alapesetként [korábbi Btk. 166. § (1) bekezdés].

A Kúria e körben egyetértett a másodfokú bíróság érvelésével (másodfokú ítélet 11. oldal 1. bekezdésétől 16. oldal utolsó bekezdésével bezárólag), amelynek lényege szerint az indulat egészében nem méltányolható okból származott, intenzitása nem volt tudatszűkítő hatású, ellenben a terhelt viselkedése mindvégig

messzemenő célszerűséget mutatott.

Ez a jogi érvelés megfelel a Legfelsőbb Bíróság 15. számú irányelvének I.6. pontjában, jelenleg pedig a Kúria 3/2013. BJE számú jogegységi határozatának ugyancsak I.6. pontjában kifejtett szempontoknak.

Nem vitás, hogy a terhelt a vissza nem kapott kölcsön, a sértett pénzének másra fordítása, a terhelt anyját is érintő becsmérlése miatt bizonyos fokú indulat hatása alatt állt. Ez azonban egymagában még nem alapozza meg az erős felindulásban elkövetett emberölés megállapítását, mert ahhoz az indulat olyan - éplélektani, fiziológiai eredetű - magas foka szükséges, amelynek következtében az elkövető belső egyensúlya megbomlik, tudata elhomályosul és ennek folytán a megfontolás szokásos mértékének megtartása lehetetlenné válik.

Ezzel szemben jelen ügyben a terhelt fellépése nem mutat tudatszűkült (tudatborult) állapotot. Miután a már ismertetett módon a löfegyvert elővette, a megfordult és a festékmérleg fölé hajolt sértettet hátulról, közvetlen közletről, kétségtelenül irányzottan tarkón lőtte, azonnal az elkövetés nyomainak eltüntetésébe fogott, s azt a részéről véghez is vitte. A nyomeltüntetés azonnali megkezdéséből pedig vonható következtetés az elkövetéskori tudatállapotr. Mindez kétségtelenül céltudatos, adekvát cselekvőséget mutat.

A terhelt indulata csak részben alakult ki az aktuális helyzetben, erkölcsileg is csak részben menthető. Az elkövetést kiváltó ok súlyossága és az arra reagáló magatartás objektíve ráadásul nem állt arányban - ámbár a másodfokú bíróság a kiváltó okot mondhatni kevésbé szerencsésen jelölte „banális, jelentéktelen körülménynek” (másodfokú ítélet 16. oldal bekezdés), ami nem is volt összhangban azzal, hogy egyébként helyesen a becsmérlést ugyanazon mondaton belül durvának jelölte meg. A terhelt valójában megtorolta a kölcsönadott pénz visszaadásának elmaradását és a sértett aktuálisan mutatott lökdösődő, verbálisan kihívó, provokatív magatartását.

Az emberölést érintően a Kúria megjegyzi:

- a másodfokú bíróság nem állapította meg, hogy a terhelt a löfegyvert a lövés előtt biztosította ki, erre a másodfokú ítélet 13. oldalának 3-4. bekezdése félreérthetetlen, vagyis a fegyverhasználat rutin, reflex jellegének érve közömbös, és mit sem változtat azon, hogy szükségképpen kibiztosított volt a löfegyver, amivel a fegyverismerettel rendelkező terhelt feltétlenül tisztában is volt,
- a pszichológus szakértő véleményét a másodfokú bíróság értékelés alá vonta (másodfokú ítélet 15. oldal 4. bekezdés), és pedig nem az

erős felindulás ellenében, de nem negálta azt, amit ebből az elsőfokú bíróság rögzített (első fokú ítélet 7. oldal utolsó bekezdésétől 8. oldal 1. bekezdésével bezárólag), s az más kérdés, hogy a másodfokú bíróság érvrendszerében ezen szakvélemény nem bírt meghatározó jelentőséggel,

- a tudatszűkült állapot hiányára következtethetőség egyik alapja lehet a terhelti emlékezet megtartottsága, de egymagában a valósághoz hű visszaemlékezés valóban nem zárja ki az erős felindulásban elkövetettséget (BJD 1061.), miként az sem, hogy a jelen ügyben a terhelt nem tudta (vagy nem akarta) felidézni a lövés leadásának megvalósult módját, ami a másodfokú bíróság által megkérdőjelezhető lehetett, ugyanakkor elégtelen a tudatszűkült állapot indítvány szerinti alátámasztására,

- a terhelt védőjének azon állítása, hogy a szűk helyiségben fizikailag nem volt lehetőség távolabbról lőni és a felindultsága sem engedte a mérlegelést, hogy melyik testtájékra lőjön a terhelt, nem vehető komolyan, hiszen a lőfegyver a terhelt övében hátul volt, onnan kivéve minden további nélkül pl. lábon, deréktájon vagy hátba is lőhette volna a sértettet, azonban a lőfegyvert kétséget kizáró módon a sértett tarkójához, attól legfeljebb húsz centiméter távolságig emelve adta le a lövést.

Miután a minősítés törvényes, a büntetés felülvizsgálatára nem kerülhet sor.

A Be. 416. § (1) bekezdése b) pontjának 2. fordulata alapján helye van felülvizsgálatnak, ha a büntetőjog - a bűncselekmény törvénysértő minősítésén túli - más szabályának megsértése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki.

A büntetés önmagában csak akkor vonható felülvizsgálat alá, ha a kiszabott büntetés, illetve annak neme és mértéke a törvény valamely mérlegelést nem tűrő rendelkezésébe ütközik (BH 2012.239.), erről pedig a jelen ügyben nincs szó.

Vonatkozik mindez a később érintendő kábítószerrel visszaélésre is.

3. A terhelt védője szerint a kábítószerrel visszaélésnek nem a büntette, hanem a vétsége [korábbi Btk. 282. §-ának (1) és (5) bekezdés] valósult meg.

A III.1. ponton belül már ismertetett tényállásból a Kúria ismételten hivatkozik arra, hogy a sértett műhelybeli lelövése után a terhelt a sértett odavitt kábítószerét először a műhely szekrényébe zárta, majd csak két nappal később vitte át egy sportegyesületi öltözőbe és zárta el az ottani szekrényében.

A korábbi Btk. 282. §-ának (1) bekezdése alapján a kábítószerrel visszaélés büntettét követi el, aki kábítószer - többek között - megszerez vagy tart.

A terhelt a sértetti kábítószert - a kifosztással halmazatban - megszerezte, amikor azt a sértett lelövése után a műhely szekrényébe zárta. A kábítószerral visszaélés kapcsán az elsőfokú és a másodfokú bíróság egyező állásponton volt, s azzal a Kúria egyetért.

A megszerzéssel a kábítószerral visszaélés büntette befejezetté vált, majd a jogellenes állapot a tartással fennmaradt mindaddig, amíg azt le nem foglalták abból az edzőtermi öltözőszekrényből, ahová a terhelt két nap múlva elrejtette.

A terhelt védőjének fölvetése a kábítószernak a terhelthez véletlenül, a szándéka, akarata, sőt tudta nélkül birtokába kerüléséről, valamint a hatósághoz eljuttatás ugyancsak állított szándéka nélkülözi a kellő ténybeli alapot, sőt éles ellentétben áll az irányadó tényállással. A másodfokú bíróságnak tulajdonított fikció ezen fölvetésre helytálló. A fölvetést mind az elsőfokú bíróság (első fokú ítélet 8. oldal 4. bekezdés), mind a másodfokú bíróság (másodfokú ítélet 9. oldal utolsó bekezdésétől 10. oldal 1. bekezdésével bezárólag) alaptalannak találta, mert egyező és helyes okfejtésük szerint a terhelt a kábítószertől éppúgy megszabadulhatott volna, mint azt tette más ingóságokkal (lőfegyver, sértetti mobiltelefon és nem említett személygépkocsi kulcsok); a terhelt a kábítószer tárolási helyének megváltoztatásával ténylegesen a további birtoklást biztosította.

A terhelt védője fölvetette továbbá azt is, hogy a közegészség veszélyeztetettségének hiányában hiányzik a cselekmény társadalomra veszélyessége is.

A kábítószerral visszaélés valóban a korábbi Btk. XVI. Fejezetének IV. Címében szabályozott közegészség elleni bűncselekményeinek egyike. Csakhogy a közegészség veszélyeztetettsége eredménnyel nem vitathatóan megvalósul, ha az elkövető törvényben tilalmazott magatartást fejt ki, silyen a kábítószer - értelemszerűen engedély nélküli - megszerzése (tartása etc.). Ezért fogalmilag kizárt, hogy a kábítószer elzárása nem jár a közegészség veszélyeztetettségével.

Következésképpen külön vétségként nem értékelhető a terhelt kábítószer fogyasztása, ami ugyancsak az irányadó tényállás része (első fokú ítélet 4. oldal 5. bekezdés), és az azonos törvényi tényállás alá tartozása miatt beleolvad a büntettbe.

A bemutatottak folyamatoként a Kúria - a Be. 424. §-a (1) bekezdésének 1. fordulata szerint tanácsülésen, a Be. 420. § (1) bekezdése 1. mondatának 1. fordulatának megfelelő összetételben eljárva - a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt és a megtámadott határozatot - a Be. 426. §-ának megfelelően -

hatályában fenntartotta.

A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, felülvizsgálatát pedig a Be. 416. § (4) bekezdésének b) pontja kizárja. Az esetleges újabb indítvánnyal kapcsolatos figyelmeztetés a Be. 418. §-ának (3) bekezdésén alapul azzal, hogy a bíróság

- a Be. 421. §-ának (3) bekezdése szerinti feltételek fennállása esetén - az elutasító határozat hozatalát is mellőzheti.

Budapest, 2014. október 15.

Dr. Katona Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr. Feleky István s.k.
előadó bíró, Dr. Molnár Gábor Miklós s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

tisztviselő
Bné